Astrid Lindgren

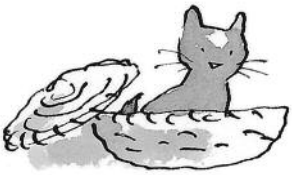
Sprookjes onder de kersenboom

met illustraties van Alex de Wolf

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Het draakje met de rode ogen 5
Mirabel 9
Grote zus en kleine broer 16
Goud-Pia 21
Het prinsesje dat niet wilde spelen 29
Wie het hoogst kan springen 36
Er zit een rover in het bos-bos-bos 43
Onder de kersenboom 52
De schapen van Kapela 59
De Smålandse stierenvechter 69
Ik wil niet naar bed 74
Ridder Niels van Eka 79
Iets over Sammelagust 100
In Schemerland 107
Pelle loopt weg 116
Een spookverhaal 120
Iets levends voor Lamme Karel 128
Edit 135
De rode vogel 142
De koekoek die Grapjas heette 154
Een meinacht 161
Peter en Petra 168
Speelt mijn linde, zingt mijn nachtegaal 175
Niels Ukkepuk 186
Karin Kordaat 198
Het tweelingzusje 206

Welterusten, meneer de landloper! 211
Kerstmis in Zweden, lang geleden 219

Astrid Lindgren over zichzelf 227

Het draakje met de rode ogen

Wij hebben thuis een draakje gehad. Ik zal nooit die ochtend in april vergeten dat ik hem voor het eerst zag. Mijn broer en ik gingen het varkenshok binnen om naar de biggetjes te kijken die 's nachts geboren waren.

Daar lag het grote moedervarken, met tien kleine biggetjes dicht tegen haar aan, in het stro. Maar helemaal alleen in een hoekje stond een klein groen draakje met boze oogjes.

'Wat zou dat zijn?' vroeg mijn broer stomverbaasd.

'Ik denk dat het een draak is,' zei ik. 'Het moedervarken heeft tien biggetjes gekregen en een draakje.'

Het is echt waar. Maar hoe het precies gebeurd is, zullen we nooit te weten komen. Ik geloof dat het varken even verbaasd was als wij. Ze moest in het begin niet veel van haar drakenkind hebben. Maar na een tijdje raakte ze er wel aan gewend. Ze kon er alleen niet aan wennen dat ze tijdens het drinken telkens door hem werd gebeten. Op het laatst kreeg ze daar zelfs zo genoeg van dat ze hem niet meer wilde voeden.

Mijn broer en ik moesten toen elke dag naar het varkenshok met wat drakenvoer. Dat bestond uit stukjes kaars, touwtjes, kurken en nog meer van dat soort lekkernijen. En het draakje zou vast van de honger zijn omgekomen als mijn broer en ik niet trouw met ons mandje naar het varkenshok waren gegaan. Zodra we de deur openmaakten, begonnen alle biggetjes te knorren van de honger. Maar het draakje stond alleen maar stil naar ons te staren met zijn kleine rode ogen. Er kwam geen geluid uit zijn keel. Alleen als hij klaar met eten was, liet hij een paar flinke boeren en kwispelde tevreden met zijn staart.

Als een van de biggetjes probeerde iets lekkers van hem af te pakken, werd het draakje kwaad. Dan zette hij zijn tanden in het vel van de boosdoener. Want het was echt geen vriendelijke draak.

Maar wij waren dol op hem. We krabbelden hem vaak op zijn rug en dan begonnen zijn rode oogjes van geluk in zijn kop te gloeien. Hij bleef doodstil staan tot wij uitgekrabbeld waren.

Ik herinner me ook nog dat hij een keer in de etensbak van het varken viel. Hoe hij erin terechtkwam, weet ik niet precies meer. Maar wel kan ik nog voor me zien hoe hij in het varkensvoer rondzwom. Doodkalm, volkomen zeker van zichzelf en dolgelukkig omdat hij kon zwemmen.

Mijn broer viste hem er met een stok uit en zette hem in het stro neer om te drogen. Hij schudde de stukjes varkensvoer van zich af en lachte ons toe met zijn rode oogjes.

Hij liep ook wel eens een paar dagen te mokken, zonder dat iemand begreep waarom het was. Dan deed hij net of hij niets hoorde als je hem riep en stond de hele tijd in een hoekje op een stro-tje te kauwen. Mijn broer en ik werden erg boos op hem en besloten hem geen eten meer te geven.

'Luister jij eens, stijfkop,' zei mijn broer toen eens tegen hem. 'Je krijgt van nu af aan niets meer te eten, zelfs geen kaarsstompje!'

Maar je kunt me geloven of niet – op dat ogenblik begon het draakje te huilen. Grote heldere tranen rolden uit zijn ogen. We kregen echt medelijden met hem.

'Huil maar niet,' zei ik gauw. 'Het was maar een grapje. Je krijgt net zo veel kerstboomkaarsjes als je op kunt.'

Toen hield het draakje op met huilen. Hij begon zelfs weer stilletjes te lachen en met zijn staart te kwispelen.

Ieder jaar denk ik op twee oktober aan het draakje met de rode ogen. Want op twee oktober verdween hij. De zon ging onder als een helderoranje bol. En aan de hemel verschenen de prachtigste kleuren. Over de velden hing een lichte nevel. Het was zo'n avond waarop je een soort verlangen voelt, waar je niets van begrijpt.

Het draakje, het moedervarken en alle biggetjes waren losgelaten in de wei om een beetje rond te lopen en te spelen. Mijn broer en ik stonden toe te kijken.

We rilden in de avondlucht, die kil was van de nevel. We sprongen wat op en neer om ons warm te houden. Ik besloot maar gauw in mijn bed te kruipen en een sprookje te lezen voordat ik ging slapen.

Op dat ogenblik kwam het draakje naar me toe. Hij legde een koud pootje tegen mijn wang en zijn rode ogen waren vol tranen.

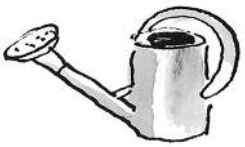
En daarna – o, wat was dat wonderbaarlijk – daarna vloog hij weg. We wisten niet dat hij kon vliegen. Maar hij steeg hoger en hoger en vloog regelrecht op de ondergaande zon af. Ten slotte zagen we hem alleen nog als een zwarte stip, die zich tegen de vuurrode zon afte-

kende. En we hoorden hem zingen. Tijdens het vliegen zong hij met een helder stemmetje. Ik geloof dat hij gelukkig was.

Maar ik las die avond geen sprookje. Ik kroop diep onder de dekens en daar huilde ik om ons kleine groene draakje met zijn rode ogen.

Mirabel

Nu zal ik je iets ongelooflijks vertellen dat ik twee jaar geleden meegemaakt heb. Ik was toen nog maar zes jaar. Nu ben ik acht.

Ik heet Kasja. Maar dat doet er eigenlijk niet zo veel toe. Mama en papa en ik wonen in een heel klein huisje met een klein tuintje eromheen. Ons huisje ligt erg afgelegen. Er wonen geen andere mensen in de buurt. Maar er loopt een smalle weg langs ons huisje en aan het einde van die wegen, een heel eind hiervandaan, ligt een stad. Papa is tuinman. Op woensdag en zaterdag gaat hij altijd naar de stad om op de markt groente en bloemen te verkopen. Daar krijgt hij dan geld voor. Maar niet veel. Mama zegt dat ze erg zuinig moet zijn.

Twee jaar geleden wilde ik zo vreselijk, vreselijk graag een pop hebben. Ik ging vaak met papa en mama mee als het marktdag was. Vlak bij de markt in de stad is een hele grote speelgoedwinkel. En wanneer ik in de buurt van die winkel kwam, bekeek ik alle poppen in de etalage en dan wilde ik zo dolgraag dat ik er een kon kopen. Maar mama zei dat ik dat maar uit mijn hoofd moest zetten, want dat we al het geld dat papa voor zijn groente kreeg, aan eten en kleren en andere noodzakelijke dingen moesten besteden. Ik begreep toen wel dat ik beslist nooit een pop zou krijgen, maar er altijd verschrikkelijk naar zou blijven verlangen.

Nu ga ik dadelijk het ongelooflijke vertellen dat er toen ging gebeuren. Op een dag in het voorjaar van eerverleden jaar waren papa en mama zoals altijd met gele primulaatjes en berkentakken naar de markt vertrokken. Ik was die dag thuisgebleven, waarom weet ik niet meer. En hoor nu maar eens wat een bof het was dat ik die dag niet was meegegaan.

Toen het tegen de avond begon te schemeren, liep ik de tuin in. Misschien kon ik hen al de heuvel op horen komen. Het was een wonderbare avond. En de tuin en ons huisje en de weg die in bochten en lussen voortkronkelde, zagen er allemaal ook zo wonderlijk uit. Zelfs de lucht was anders dan anders, hóé kan ik niet precies zeggen. Terwijl ik de weg stond af te turen, hoorde ik in de verte een paard-en-wagen aankomen. Dat geluid maakte me heel erg blij, omdat ik er zeker van was dat het papa en mama waren. Maar ze waren het niet.

Het was een eigenaardig mannetje dat de hoek om kwam. Ik bleef in de tuin staan en zag zijn paard-en-wagen steeds dichterbij komen. Op het allerlaatste ogenblik dacht ik eraan het hek voor het mannetje open te maken, zodat hij niet van de bok af hoefde te komen om het zelf te doen. Er is vlak bij ons namelijk een hek dwars over de weg, en dat maak ik vaak open voor de mensen die eraan komen. Een enkele keer krijg ik als beloning een dubbeltje of zo. Toen ik het hek voor dat vreemde mannetje openmaakte, was ik wel een beetje bang. Want ik was helemaal alleen, de buren woonden een heel eind weg en ik kon niet weten of het een aardig mannetje was of niet. Maar hij zag er vriendelijk uit.

Toen hij door het open hek was gereden, hield hij zijn paard even in en keek mij lachend aan. En toen zei hij: 'Ik zou je eigenlijk een dubbeltje moeten geven als beloning. Maar ik heb geen dubbeltje, wel iets anders. Kijk maar, hou je hand maar eens op!'

Dat deed ik. En toen legde het mannetje een geel zaadje in mijn hand. Het glinsterde alsof het van goud was.

'Stop dit zaadje maar onder de grond in de tuin en geef het iedere dag heel goed water, dan zul je iets heel leuks te zien krijgen,' zei het mannetje.

Daarna klapte hij met zijn zweep en even later was hij met wagen en al spoorloos verdwenen. Maar ik bleef nog een hele tijd staan luisteren naar het gekraak van de wielen en het geklapper van de hoeven. Ik had nog nooit zoiets vreemds beleefd.

Toen ik ten slotte niets meer hoorde, ging ik naar mijn eigen groentelandje achter ons huis en stopte het zaadje daar onder de

grond. En ik haalde mijn eigen groene gietertje en goot flink wat water op de plaats waar het zaadje ongeveer lag.

Van nu af aan gaf ik het plekje iedere dag trouw water en ik was nieuwsgierig of er nu echt iets op zou komen. Misschien kwam er wel een rozenboompje tevoorschijn of een prachtige plant met bloemen! Maar ik had het finaal mis en ik zou nooit hebben kunnen raden wat de aarde in mijn tuintje verborgen hield.

Toen ik op een morgen zoals altijd met mijn gietertje kwam aanzetten, zag ik iets roods uit de grond omhoogsteken, een heel klein randje van iets roods. En dat rode randje werd met de dag groter en ten slotte kon ik zien wat het was. Raad eens wat het was? Het was een rood poppenhoedje. En dat poppenhoedje zat op een pop. Ja, er kwam een pop uit de aarde in mijn tuintje tevoorschijn. Is dat niet wonderbaarlijk? Je kunt wel begrijpen dat ik af en aan liep met mijn gietertje! 's Morgens, 's middags en 's avonds liet ik het regenen op de hoed van mijn pop.

En op een dag zeiden papa en mama: ‘Maar lieve kind, wat bezielt je? Radijsjes hebben echt niet zoveel water nodig!’

Maar ze gingen nooit zelf kijken, want mijn tuintje ligt een beetje achteraf.

Op een ochtend kon je het hele hoofd van de pop zien. Het was een slaappop en ze hield haar ogen dicht. Ik had nog nooit in mijn leven zo’n mooie pop gezien. Er kwam zijdeachtig haar onder haar hoedje uit en ze had roze wangetjes en een rood mondje.

Na een poosje kwam haar hele lichaampje tevoorschijn. Ze had een snoezig rood jurkje aan van dezelfde stof als haar hoed. Toen de pop tot aan haar knieën boven de grond uitstak, zei ik tegen papa en mama dat ze eens moesten komen kijken naar alles wat er in mijn tuintje groeide. Zij dachten toen natuurlijk dat ik alleen maar radijsjes en spinazie bedoelde, maar ze kwamen toch kijken. En ik heb nog nooit in mijn leven zulke verbaasde blikken gezien als die van papa en mama, toen ze mijn pop ontdekten. Ze bleven een tijdlang sprakeloos staan staren.

En ten slotte stamelde papa: 'Heb je ooit van je leven...'

En mama zei: 'Waar komt die pop zo opeens vandaan?'

'Uit het poppenzaadje dat ik in de grond gestopt heb,' antwoordde ik.

En toen zei papa dat hij wel een kilo van die poppenzaadjes zou willen hebben. Want dan zou hij al die poppen op de markt kunnen verkopen en veel meer geld verdienen dan met zijn radijsjes. Papa en mama raakten gewoon niet uitgepraat over hun ontdekking.

En je begrijpt zeker wel hoe gelukkig ik me voelde toen ik op een zondagmorgen naar mijn groentetuintje kwam kijken en mijn pop daar kant-en-klaar zag staan. Ze had schattige witte sokjes en echt leren schoentjes aan. Ik ging in het gras zitten om haar van top tot teen te bekijken. En op dat ogenblik – juist op dat ogenblik – deed ze haar ogen open en keek mij strak aan. Haar ogen waren net zo blauw als ik ze in mijn fantasie al gezien had. Ze zag er zo lief uit, dat ik de verleiding niet kon weerstaan haar eventjes te aaien. Maar daardoor brak de wortel af die ze onder haar voeten had zitten. Toen begreep ik dat ik haar mee mocht nemen. En dat deed ik. Ik holde met haar naar binnen en liet haar aan papa en mama zien. En daarna nam ik haar mee naar mijn kamertje en maakte een bedje voor haar op in de kap van mama's naaimachine. Want ik had natuurlijk geen poppenbedje voor haar. De hele dag zat ik met haar te spelen, en ik voelde me zo blij, dat ik nauwelijks een hap eten naar binnen kon krijgen. Ik noemde haar Margareta.

Toen het avond werd, dekte ik haar voorzichtig toe in de kap van de naaimachine en zei tegen haar: 'Slaap maar lekker, Margareta!'

Maar weet je wat er toen gebeurde? Toen deed de pop haar mond open en zei: 'Ik heet geen Margareta. Waar heb je die naam vandaan gehaald? Ik heet Mirabel.'

Stel je eens voor: ze kon praten! Er kwam een stroom van woorden uit haar mondje en ik was zo verbaasd, dat ik haar nauwelijks antwoord kon geven. Ze zei dat ze een fatsoenlijk bed wilde hebben en een nachtjapon. En toen zei ze ook nog dat ze mij heel erg aardig vond en dat ik best haar mama mocht worden.

'Maar je mag me nooit pap geven,' verkondigde ze. 'Want daar moet ik niets van hebben.'

Er was opeens zo veel waar ik over na moest denken, dat ik zelf ook in bed kroop en helemaal stil bleef liggen. Mirabel zei ook niets meer. Maar plotseling zag ik waarom ze zo stil was. Ze was bezig op het kastje te klimmen. En dat lukte haar ook nog. En toen ze goed en wel op het kastje stond, sprong ze pardoes in haar bed, ik bedoel in de kap van de naaimachine. Ze deed het een paar maal achter elkaar en zei stralend: ''t Gaat lekker, joh!'

Na een poosje kwam ze naar mijn bed toe en vroeg met haar hoofdje een beetje scheef: 'Mag ik bij jou in bed kruipen? Je bent nu toch mijn mama?'

Ik tilde haar in mijn bed en toen lag ze gezellig naast me te kwebbelen. Het was leuk al haar verhalen te horen! Mirabel maakte me zo blij!

Na een tijdje hield ze op met praten. Ze gaapte een paar maal – o, wat een leuk gezicht was dat! – en toen kroop ze in het holletje van mijn arm en viel in slaap. Ik durfde haar nergens anders neer te leggen. Ze mocht daar de hele nacht blijven liggen. Zelf lag ik nog een tijdje te luisteren hoe ze in het donker ademhaalde.

Toen ik de volgende morgen wakker werd, was Mirabel al op het tafeltje naast mijn bed geklauterd. Daar stond een glas water. Mirabel keerde het ondersteboven en moest toen vreselijk lachen. Even later verdween ze met een sprongetje in de kap van de naaimachine. Toen mama mij zoals altijd kwam wekken, lag Mirabel net als een gewone pop in haar bed.

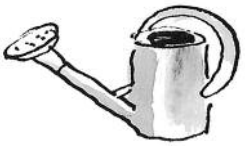
Ik heb Mirabel nu twee jaar. En ik kan me niet voorstellen dat er op deze wereld nog een meisje is dat zo'n enige pop heeft als ik. Ze is natuurlijk wel eens ongehoorzaam. Maar toch ben ik dol op haar. Behalve ik is er niemand die weet dat ze net als gewone mensen kan praten en eten. Als papa en mama in de buurt zijn, staart ze voor zich uit en maakt helemaal geen levende indruk. Maar wanneer we alleen zijn, nou – een pret dat we dan hebben! Ze is dol op flensjes. Ik heb

een heel klein poppenkoekenpannetje en daarin bak ik elke dag flensjes voor haar. Mama denkt dat ik maar net doe alsof Mirabel kan eten. Maar ze kan écht eten.

Ze heeft me zelfs een keer in mijn vingers gebeten, ja, natuurlijk voor de grap. Papa heeft een bedje voor haar getimmerd, zodat ze niet meer in de kap van de naaimachine hoeft te liggen. Mama heeft lakens en een dekentje voor haar genaaid. En ik heb een mooi nachtponnetje voor haar gemaakt en een paar schortjes en een daagsejurk. Mirabel is zo blij als ze iets nieuws krijgt. Ik speel de hele dag met haar, behalve wanneer ik papa in de tuin moet helpen.

Zodra ik op de weg een paard-en-wagen hoor aankomen, ren ik naar het hek om te kijken of het misschien dat eigenaardige mannetje is. Ik wil hem zo graag bedanken voor mijn prachtige pop. Maar hij komt nooit meer.

Zou jij mijn pop, mijn Mirabel, ook eens willen zien? Dat mag best hoor, kom maar eens bij me. Je hoeft alleen het smalle weggetje te volgen dat naar ons huis leidt. Ik beloof je dat ik met Mirabel aan het hek zal staan.

Grote zus en kleine broer

'Nu,' zei grote zus tegen haar kleine broer, 'nu zal ik je een sprookje vertellen. Dan haal je tenminste eventjes geen streken uit.'

Kleine broer stak zijn wijsvinger in de klok om te kijken of die misschien stil zou blijven staan. En dat gebeurde. Toen zei hij: 'Begin dan!'

'Goed!' zei grote zus. 'Er was eens een koning die op een troon zat met een kroon op zijn hoofd...'

'Wat een gekke plek voor je geld,' zei kleine broer. 'Ik stop mijn kronen altijd in mijn spaarpot.'

'Wat ben jij een domoor,' zei grote zus. 'Het was een heel ander soort kroon.'

'O,' zei kleine broer. Hij pakte de waterkaraf en goot een paar druppeltjes water op de vloer.

'Die koning had een prinsje en op een dag zei de koning tegen het prinsje dat hij vast een hele ernstige ziekte had, want hij voelde zich zo naar.'

'Hoe kon die koning nou weten dat de prins zich naar voelde?' zei kleine broer terwijl hij op de tafel klom.

'Het was de koning zelf die zich naar voelde,' zei grote zus ongeduldig.

'Zeg dat dan,' zei kleine broer. 'Kreeg hij toen wonderolie?'

'Wie? De koning?'

'Ja, de koning,' zei kleine broer. 'Want als hij zich naar voelde, dan hoefde de prins toch geen wonderolie te slikken?'

'Wat klets jij toch een onzin,' zei grote zus. 'In sprookjes komt geen wonderolie voor.'

'O,' zei kleine broer en hij duwde tegen de lamp zodat die heen en weer ging zwaaien. 'Dat is onrechtvaardig. Ik moet wél altijd wonderolie drinken als ik ziek ben.'

'Omdat de koning zo ziek was, zei hij tegen de prins dat hij naar een ver land moest gaan om een appel te halen.'

'Maar dat vind ik ook niet erg handig, om appels te gaan plukken als je ziek bent,' zei kleine broer.

'Je maakt me gek,' zei grote zus. 'Het was de prins die een appel moest gaan halen.'

'Dan moet je dat zeggen,' zei kleine broer en hij liet de lamp nog harder heen en weer zwaaien. 'Maar waarom moest hij daarvoor naar een ver land gaan? Was er in de buurt geen tuin waar hij wat appeltjes kon pikken?'

'Het was geen gewone appel, snap je dat dan niet. Het was een wonderappel en als er iemand ziek was, dan hoefde hij alleen maar aan die appel te ruiken om weer beter te worden.'

'Ik ben er zeker van dat hij net zo goed wat wonderolie had kunnen drinken. En dan hadden ze tenminste het geld van die dure treinkaartjes naar dat verre land kunnen sparen,' zei kleine broer en hij peuterde in een gat in zijn sok zodat het nog een beetje groter werd.

'De prins nam de trein helemaal niet,' zei zijn grote zus.

'O nee? Maar met de boot is het ook niet bepaald goedkoop.'

'Hij ging niet met de trein en ook niet met de boot. Hij vloog.'

Eindelijk begon kleine broer zich voor het verhaal te interesseren. 'Met een DC9?' vroeg hij en hij hield even op met peuteren.

'Hij vloog niet met een DC9,' zei grote zus ontevreden. 'Hij vloog op een mat.'

'Zeg, wat denk je eigenlijk?' zei kleine broer. 'Denk jij dat je mij alles wijs kunt maken?'

'Toch was het zo,' verzekerde grote zus. 'Hij ging op de mat zitten en zei: "Vlieg, vlieg naar een ver land." En toen vloog de mat ver weg door de lucht en over de zeeën.'

'En dat geloof jij allemaal maar,' zei kleine broer vol minachting in

zijn stem. 'Ik zal je eens laten zien hoe waar het is wat jij staat te verkondigen.'

Hij sprong van de tafel en ging op het kleedje voor de open haard zitten.

'Vlieg, vlieg naar een ver land,' zei hij. Maar het kleed bleef liggen waar het lag.

'Heb ik het niet gezegd,' zei kleine broer. 'Ik wist het wel. Op een kleed kom je niet eens in het dorp, laat staan in een ver land.'

'Als je zo vervelend bent, dan vertel ik je geen sprookjes meer,' zei grote zus beledigd. 'Het was geen gewoon kleed, dat snap je toch zeker wel. Het was een betoverd kleed, geweven door een Indische magiër.'

'Wat maakt dat nou voor verschil, of zo'n kleed geweven is door een magere Indiër of door een dikke Zweed?' zei kleine broer.

'Hou toch op met je domme opmerkingen,' zei grote zus. 'Ik had het over een Indische magiër en een magiër is een tovenaar. De prins vloog weg op zijn kleed en daarmee basta. Hij vloog en hij vloog en hij vloog...'

'Jij vertelt dat sprookje zo uitvoerig dat die koning al wel een paar keer dood kan gaan, voordat die prins met zijn appel thuiskomt,' zei kleine broer. 'Ik ben er trouwens wel bijna zeker van dat die prins de appel op de terugweg zelf oppeuzelde.'

'Dat deed hij niet,' zei grote zus. 'Het was een heel aardige prins en niet zo'n vervelend jochie als jij. Maar voordat hij de appel kon bemachtigen, moest hij eerst de machtige tovenaar in dat verre land zien te verslaan.'

'In welke ronde gebeurde dat?' vroeg kleine broer.

'Ik begrijp niet wat je bedoelt.'

'O, was het soms meteen al knock-out?'

'Luister nou naar mij,' zei grote zus. 'De tovenaar zei tegen de prins: "Haha, hier zal christelijk bloed gaan stromen!"'

'Christelijk bloed,' zei kleine broer, 'wat is dat? Komt dat uit je neusgaten? Als ik die prins geweest was, dan had ik die tovenaar meteen een flinke oplawaai tegen zijn neus gegeven, zodat er stromen christelijk bloed uitkwamen.'

'Het is helemaal niet leuk jou een sprookje te vertellen,' zei grote zus.

'Ik vind het wel een geinig verhaaltje,' zei kleine broer.

'Maar toen die prins de tovenaar eindelijk dood had geslagen, toen drukte hij de appel tegen zijn borst.'

'Drukte de tovenaar de appel tegen zijn borst, ook al was hij dood?' vroeg kleine broer.

'O,' zuchtte grote zus. 'O! Het was de prins toch, die de appel...'

'Drukte de prins de appel tegen de borst van de tovenaar? Waarom deed hij dat? Hij had er toch veel beter mee vandoor kunnen gaan?'

'Je maakt me gek,' schreeuwde grote zus. 'De prins drukte de tovenaar, nee, wat zeg ik nu, ik bedoel, de appel drukte... bah, jij hebt me helemaal in de war gebracht met al je stomme geklets, rotjoch!'

'Ik zal wel even vertellen hoe het in werkelijkheid ging,' zei kleine broer. 'Eerst drukte de prins de appel tegen de tovenaar zijn neus, en toen pakte de tovenaar het kleed en drukte dat tegen de prins zijn neus, en toen zei hij: "Vlieg, vlieg naar een ver land," en toen at de

prins de appel op en vloog naar het dorp, en toen kwam het kleed op de tovenaar afvliegen, en die tovenaar was zo mager dat je alleen maar even aan hem hoefde te ruiken om weer beter te worden, en de koning, die allang dood was omdat jij zo hebt getreuzeld, drukte de tovenaar tegen de prins zijn borst, en toen at het kleed de appel op, en toen leefden ze gelukkig zolang als ze leefden.'

'Ik vertel jou nooit meer een sprookje,' zei grote zus.

'Daar geloof ik geen fluit van,' zei kleine broer.

